

Michel Bussi

Legături de sânge

Traducere din limba franceză
și note de Alexandra Cozmolici

POLIROM
2020

Cuprins

Prefață	5
1. Sfârșitul.....	11
2. Liberarea.....	15
3. Întoarcerea la Mornesey	21
4. Poliția călare	28
5. Orfan.....	34
6. Bănuieli trecătoare	40
7. Tată!	46
8. Fără panică.....	56
9. Girofaruri pe landă.....	61
10. Insula tâlharilor.....	67
11. Incontinentă impertinentă.....	78
12. Baie la miezul nopții	88
13. Bufnița neîncrezătoare	95
14. Fugă de la locul crimei.....	101
15. Amintiri în ruină	106
16. Găletușă de nisip.....	118
17. <i>Langues de chat</i>	122
18. Sângeroșii.....	132
19. Exodul.....	141
20. Lotul construibil.....	154
21. Profanare.....	161
22. <i>Q.E.D.</i>	168
23. Drumul crucii.....	172

24. Nebunia Mazarin	178
25. Hambarul de la Crique-aux-Mauves.....	191
26. „Honestyyy“	201
27. Celălalt martor	205
28. Cadou de aniversare	208
29. Alt cadou de aniversare	213
30. Mașină de serviciu	216
31. El?	223
32. Impas	225
33. Tata	229
34. La drum de noapte	246
35. Misiunea.....	249
36. Noapte galbenă.....	259
37. Noapte roșie.....	261
38. Noapte albă.....	265
39. Noapte neagră	268
40. Baie des Anges	274
41. Buncărul domnului Bardon	277
42. Furnicile carnivore.....	290
43. Capcana de șoareci	294
44. Înviere.....	298
45. Oedip Express.....	301
46. Ultimul martor.....	306
47. După zid.....	312
48. Château Lauduc, 1978.....	317
49. În întuneric.....	325
50. Secretul lui Lucien Verger.....	329
51. Sub pământ.....	335
52. Duș călâu.....	343
53. Adevărul.....	348
54. Declarat roșu	357
55. Coșmarul copilăriei mele.....	361

56. Noapte de beție	366
57. Degețel.....	371
58. Trei pe prima pagină.....	378
59. Fantomele din criptă	385
60. Capătul drumului.....	397
61. Capătul tunelului	403
62. Complotul.....	409
63. Mărturisiri.....	415
64. Licăriri în noapte	425
65. H11.08	429
66. Vertij.....	433
67. Nebunia Mazarin.....	436
68. Ultima etapă a doliului	442

*Vineri, 18 august 2000, ora 17.47,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey*

În tabără, ziua a trecut repede. Chiar și cursul de iahting. Am avut grijă să mă port ireproșabil ca să nu atrag atenția asupra mea. Cu puțin înainte de masă, am făcut în așa fel încât Stéphanie și Yoyo să vadă că sunt obosit: am căscat, am oftat. Nici nu era așa greu, având în vedere cât dormisem în ultimele două nopți. Imediat ce s-a terminat masa, m-am apucat ostentativ de citit, refuzând să particip la jocurile celorlalți.

— Mor de somn.

Armand mă acoperea.

— Păi, da. Doar îi vine tot familionul mâine. Tre' să fie în formă.

La nouă seara, am zis noapte bună la toată lumea. Yoyo și Stéphanie n-au avut ce comenta. Odată ajuns în cort, am umflat pilota cu haine și pernuțe și le-am aranjat în așa fel încât să lase de departe impresia că doarme cineva acolo. În cort era deja destul de întuneric. Nu riscam cine știe ce. Ca să fim siguri totuși, am hotărât ca Armand și Madi să supravegheze cu rândul cine intră și cine iese din cort. M-am uitat la ceas.

Nouă și patru minute.

Într-un minut, Armand trebuia să-i strige pe Yoyo și pe Stéphanie și să-i ia deoparte ca să le zică ceva. Pusese la cale să-i facă să creadă că lăsase însărcinată o fată din tabără, pe Virginie, cea mai urâtă dintre ele. Yoyo și Stéphanie nu erau atât de bătuți

În cap, cât să-i pice în plasă, dar tot trebuiau să-l asculte, pentru orice eventualitate...

Nouă și cinci.

Cale liberă. Am șters-o rapid.

Nici țipenie. Probabil că Armand își jucase rolul la perfecție.

Cum se lăsase deja întunericul, am reușit să mă strecur pe după pomii din tabără și să mă fofilez afară fără să bage de seamă cineva. După ce m-am îndepărtat vreo două sute de metri, mi-am aprins lanterna. Nu se lăsase întunericul de tot, dar mă liniștea să văd fasciculul luminos. Inima îmi bătea deja mai să-mi sară din piept, și mai aveam o jumătate de oră de mers pe jos. Nu m-am grăbit. Nu voiam să ajung obosit sau speriat, voiam să fac cea mai bună impresie. Nu fusesem în viața mea așa de emoționat.

Probabil că asta numesc artiștii trac.

Asta era, aveam trac. Un trac foarte puternic.

Drumul mi s-a părut scurt și fără să alerg. Am ajuns pe coastă. Sus, pe colină, se zărea hambarul marinarului bețiv. Cum mă gândeam așa, mi-am dat seama că nici măcar nu știam cum îl cheamă. Se vedea o lumină albăstruie prin gaura ce ținea loc de fereastră. Mi-a trecut prin cap că trebuie să fie televizorul cel nou.

Am înaintat până la golf.

Era călduț, bătea un vânticel blând. Se auzea valsul neîntrerupt al valurilor. Colina era la vreo douăzeci de metri deasupra golfului.

Era acolo.

Jos, în întuneric, se vedea clar un Zodiac amarat și un bărbat care descărca niște lăzi.

Cu spatele.

Era imposibil să-mi dau seama dacă e sau nu tata. Nu mă puteam hotări dacă să-l strig sau să cobor pe plajă. Până la urmă, am decis să cobor. Fără să vreau, m-am oprit în ultimul moment și-am strigat cu o voce înăbușită:

— Tată?

Impas

*Vineri, 18 august 2000, ora 17.57,
Cormeilles-en-Parisis*

Simon ieșise de pe autostrada A15 fix la șase fără șapte minute. Era obosit.

Pierduse o grămadă de timp pe șoseaua de centură, după ce ieșise de pe autostrada Normandiei. Bucuriile condusului vineri seara în zona Parisului.

Dar ajunsese, în sfârșit! Cormeilles-en-Parisis începea imediat ce ieșea de pe autostradă. Simon trebuia să recunoască totuși că micuțul Twingo al Clarei lua curbele cu precizie de ceas elvețian. Singura problemă era muzica din mașină. Cu toate CD-urile cu Goldman, Balavoine și Obispo, începuse să facă un maraton de muzică ușoară franceză. Măcar așa i se golea capul și putea să se gândească la altceva.

La povestea asta, de exemplu.

La toate coincidențele.

Când a ratat ieșirea spre Cormeilles-en-Parisis, Goldman cânta a treia oară „On ira”. A încercat încă o dată la următorul sens giratoriu, dar s-a trezit într-o zonă comercială, printre mașini care înaintau cu dificultate.

— Morții mă-sii! a înjurat Simon. Ce cretini! Aștia-și umplu coșurile până la refuz și-n august.

Zona comercială Châtagniers i s-a părut interminabilă. I-a luat mai bine de un sfert de oră să iasă din ambuteiaj și să întoarcă. Câteva sensuri giratorii mai încolo, s-a încurcat din nou și a

nimerit pe rue d'Argenteuil. Pusese harta pe scaunul din dreapta și încerca să mai arunce din când în când câte un ochi la ea, dar nu era prea comod, și nu o dată a fost cât pe ce să iasă de pe carosabil. Când a văzut panoul cu „Argenteuil” pe lângă care tocmai trecea, a mârâit iarăși în barbă un „Morții mă-sii!”.

A mai întors o dată.

Într-un final, după douăzeci de minute pierdute între Argenteuil și Sartrouville, a izbutit să intre în Cormeilles-en-Parisis. Ținând boulevard Joffre, cum indica traseul pe care i-l printase Clara de pe internet, a dat de rue de Chatou, care trebuia să-l scoată în square Louise-de-Vilmorin, în cartierul de case al familiei Ducourret. Când credea, în sfârșit, c-a ajuns, s-a pomenit întâi în square Boris-Vian și apoi în square Guillaume Apollinaire. În cele din urmă, după mai multe întoarceri și după ce și-a blestemat zilele în intimitatea Twingoului, a nimerit în square Louise-de-Vilmorin.

Cartierul era pustiu. Două case din trei aveau obloanele închise. Aici ar trebui să vin dac-aș vrea vreodată să jefuiesc o casă, s-a gândit Simon.

După ce-a orbecăit de vreo două ori prin fiecare fundătură a cartierului, a reușit să găsească într-un capăt de stradă numărul 2, square Louise-de-Vilmorin. O căsuță banală. Pereți albi, o grădină minusculă, portic dintr-un lemn exotic cam prea grandios pentru cât de mică era casa. Și mai ales...

Obloane închise.

Lui Simon i-a mai scăpat o înjurătură. A parcat mașina în fața porții și s-a uitat la numele de pe cutia poștală.

Thierry și Brigitte Ducourret.

Nici o îndoială. Asta era!

A sunat la ușă.

Nimeni, normal.

S-a uitat la ceas.

Șase fără șaptesprezece minute.

Exista o mică posibilitate să fie încă la muncă, să se fi dus la cumpărături, să se întoarcă în curând... Dar când te duci la supermarket nu închizi obloanele! A aruncat o privire în jurul cartierului. Casa de alături părea locuită, ba chiar avea și o

fereastră deschisă. A luat-o într-acolo. Chiar înainte s-apuce să sune, o bătrână i-a ieșit în cale ca prin magie. Fie că-l pândea, fie că verifica dacă florile creșteau pe cât se gândea ea de iute.

Simon și-a luat o expresie politicoasă.

— Bună ziua, doamnă.

Vecina i-a aruncat o privire bănuitoare.

— Îi caut pe Thierry și Brigitte Ducourret. Nu sunt acasă?

Vecina a mijit ochii spre plăcuța de înmatriculare a Twingoului. Nu-i prea vorbăreată, și-a zis Simon.

— Au plecat în vacanță, a spus ea într-un final. Se-ntorc într-o săptămână. Sunteți vreo rudă?

Simon și-a oprit altă înjurătură în gât.

— Mai degrabă un prieten. Știți cum aș putea să dau de ei? Aveți cumva numărul lor de mobil?

Vecina părea din ce în ce mai suspicioasă. Un prieten care n-are numărul lor. Dubios... I-a tăiat-o scurt.

— N-am nici o idee, să știți. Mă mai uit și eu să văd ce se întâmplă pe stradă, nimic mai mult. Nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Puteți măcar să-mi spuneți unde-au plecat în vacanță?

Nici la asta vecina n-a fost mai generoasă.

— De obicei, îmi mai trimit câte-o ilustrată. Așa aflu unde-și petrec vacanța... Dar, vedeți, de data asta, cum numai ce-au plecat, de dimineață, n-am primit nimic, înțelegeți?

— Înțeleg... Și celelalte dați, unde se duceau?

Vecina s-a încruntat, ezitând să răspundă.

— Undeva la mare, ca de obicei. Ăla micu' e cu navigația, înțelegeți? Dar în general se duc în fiecare an în altă parte.

N-avea rost să mai insiste. N-ar fi aflat mai multe.

— Mulțumesc, a făcut el schițând fără să vrea un zâmbet.

A urcat în mașină.

Și-a dat seama că vecina se uita la plăcuța de înmatriculare ca să rețină numărul.

— N-ar trebui să se mai uite la *Derrick*¹, a bombănit Simon scos din pepeni.

1. Serial polițist german, avându-l ca protagonist pe detectivul eponim.

A luat-o înapoi încetîșor, urlând din toți rărunchii un „Băga-mi-aș să-mi bag!” memorabil, zguduind portierele Twingoului, de-a auzit cu siguranță și vecina.

A ieșit din cartier din prima, ca prin minune, și s-a gândit că nu știe și probabil n-o să afle niciodată cine mai e și Louise de Vilmorin. A parcat într-o stație de autobuz de pe rue de Chatou și și-a lăsat capul în mâini.

Fundătură. Pista 2, square Louise-de-Vilmorin, Cormeilles-en-Parisis era o fundătură. Bătuse drumul degeaba cinci ore! Familia Ducourret și orfanul Colin Remy puteau fi oriunde în Franța, în Spania, în Grecia sau în Croația. Cum să dea de ei?

Avea o idee, dar îi era greu să se hotărască. S-a uitat din nou la ceas și a oftat. Și-a dat două palme și și-a aruncat încă o dată ochii pe harta rutieră.

O hartă a Franței.

Și-a plimbat degetul de-a lungul autostrăzii A6, până la Lyon, Avignon, Aix. Degetul i-a coborât din nou până la Nisa. A răsuflet ușurat pentru o clipă, s-a mai uitat o dată la ceas și apoi a bătut cu degetele pe harta rutieră, fix unde era Nisa. A început să fredoneze cu voce tare „On ira”¹ zâmbind.

A răsucit imediat cheia în contact. Motorul Twingoului a început să toarcă.

— Am pornit, Gabriel! Numără până la zece: zece ore în cap! Sosesc!

A semnalizat și a luat-o înspre autostrada A15.

1. „O să mergem” (fr.).